

**Helene,
Turstenová**

**Vrah
v temnotě**

motto

detektivka

MOTTO

**Helene,
Turstenová**

**Vrah
v temnotě**

Praha 2011

Přeložila Eva Nováčková

Copyright © 2010 by Helene Tursten
Published by agreement with Leonhardt & Høier Literary Agency A/S,
Copenhagen
Translation © Eva Nováčková, 2011
Cover photography © Profimedia, 2011

Věškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-544-6

*Johanu Fälemarkovi a Hillevi Råbergové
s velkým díkem za skvělou spolupráci na díle
stojícím na pomezí mezi literatury a filmu*

*S*e mnou jsou v bezpečí. Chráním je od všeho zlého. Taková je dohoda. Milují mě. Já je samozřejmě také všechny miluju. Jsou různé, ale přesto mají hodně společného. Především mě všechny potřebují. Jsou velice osamělé. Jsem vždycky na místě. Tím si mohou být jisté.

Požehnám tisícům, dokud mě milují a řídí se mým příkázáním.

Jsem ten, kdo ve tmě bdí.

Tenké cáry mlhy vlály v záři pouličního osvětlení, ale brzy se rozptýlily i poslední zbytky. Nárazy větru byly stále silnější a věštily déšť. Vlhko jí ulpívalo na obličej, když se nakloněná dopředu prodírala víchrem, který fícel parkovištěm. V takový večer nebyl nikdo dobrovolně venku, dokonce ani žádní pejskaři nevyšli na večerní procházku. Řadové domky stály tiše ve tmě. Většina sousedů už šla spát. Jen v kuchyňském okně Busseho Gunnarssona dosud teple a pohostinně zářila lampa. Jako obyčejně seděl u stolu a luštil křížovku, s brýlemi posunutými na špičce nosu.

Její domek byl dosud temný, ale to se už brzy změní. Rozsvítí lampy, uvaří si konvičku čaje a připraví sendviče s vajíčky a kaviárem. Na malém stolku vedle křesla zapálí svíčku. Zamotá se do deky a zhlédne zprávy v jedenáct hodin. To bude příjemné. A potom si vleze do postele, těšila se.

Vsunula ruku do schránky a vytáhla z ní poštu. Samé účty a reklama. Blížila se ke vchodovým dveřím a současně v kabelce šátrala po klíčích. V okamžiku, kdy chtěla klíč vsunout do zámku, zahlédla rychlý pohyb ve tmě vedle kůlny. Někdo skočil za ni a silným stiskem ruky přes její prsa ji tvrdě přitlačil ke svému tělu. Málem jí vyrazil dech. Síla mužových paží a pach jeho těla ji paralyzovaly. O odpor se pokusila teprve tehdy, když pochopila, co má násilník v úmyslu. Volnou rukou se jí muž snažil navléknout kolem krku šňůru, ale šla mu špatně přetáhnout přes její hlavu. Ne proto, že byl o dost menší, ale protože pootočila tělo a hlavou do něho vši silou vrazila, aby se uvolnila z jeho sevření. Vydal ze sebe jakýsi vrčivý zvuk a zasyčel,

ale udržel ji. Po krátkém zápase uspěl. Instinktivně zvedla ruku a vsunula ji pod šňůru. Celé přepadení bylo tak rychlé, že dosud neměla čas křičet o pomoc, ale teď se o to zoufale snažila. Hlas jí už ale nesloužil, jen slabě kvílela. Smyčka ji příliš tvrdě svírala. Cítila, že uvolnil stisk na prsou, aby ji mohl škrtit s větší silou. I když si stále na krku držela ruku, už se jí nedostávalo kyslíku. Měla černo před očima, pochopila, že za okamžik ztratí vědomí.

Volnou ruku se jí podařilo vsunout do kapsy, horečně v ní tápala. Kapesník, krabička pastilek, zapalovač... copak to tam nemá? To snad ne! Rostla v ní panika. Sáhla snad do jiné kapsy? Bolest byla k nevydržení a už skoro nedýchala.

Konečně nahmatala klíč od auta. Rozpoznala malý váleček, který byl připevněn na kroužku. Třesoucími se prsty ho stiskla. Při prvním pokusu se jí smekl palec, ale s vypětím posledních sil se to podařilo napodruhé.

Houkání alarmu prořízlo ticho mezi řadovými domky. Cítila, že útočník ztuhl. Na několik vteřin ztratil koncentraci. V tom okamžiku zvedla nohu a vši silou vykopla dozadu. Podpatek jejích kozaček ho zasáhl pod kolenem. Škubl sebou a vykřikl. Uvolnil sevření. Potom uslyšela Bosseho Gunnarssona, jak otevřel dveře a volá:

„Haló! Co se tu děje? Kdo zapnul alarm? Volám policii!“

A najednou už za ní nikdo nebyl. Zaslechla, jak bouchla vrátka, když je rozrazil a zmizel mezi auty na parkovišti.

„Haló, vy tam! Stůjte! Co tu děláte?“

Znovu hlas Bosseho. Požehnaný Bosse! Klesla na zem a snažila se volat o pomoc, ale dostala ze sebe jen slabé zachroptění.

Vyvázla. Žije!

Ruka křečovitě svírala malý váleček, který jí zachránil život.

Řev alarmu přestala slyšet až v okamžiku, kdy se kolem ní rozprostřela tma.

Irena Hussová nebyla ranní ptáče, ale byla i taková rána, kdy ji vážně napadalo, že by to měla změnit. Jako třeba právě dnes. Vzduch byl křišťálově čistý se zbytky jinovatky po studené noci. Nad horizontem plál východ slunce intenzivní zlatou barvou. Může být lepší začátek dne?

Zastavila se na nejvrchnějším schodě, přitáhla si k tělu župan a zhluboka se nadechla. Vlhko po včerejším dešti zesilovalo vůni. Zahrádka vypadala svěží, jako by naposledy zaprotestovala proti neúprosně se blížícímu podzimu. Nádherné podzimní astry temně rudě zářily v hliněných květináčích po obou stranách schodů. Letos opravdu nádherně vykvetly.

V pantoflích došla k nízké brance a natáhla se k rouře na noviny, která byla připevněná na sloupku. Když se otočila zpět, zarazila se. Několik vteřin jí trvalo, než si uvědomila, že malá zahradní lavička, jež stávala mezi dvěma kuchyňskými okny, je přesunutá. Nyní ležela v záhonku pod jedním z oken. Nově vysazené keříky růží byly pošlapané, některé větvičky polámané. Irena lavičku rozzlobeně zvedla a postavila zpět na místo u zdi. To je divné, přece tu včera večer stála.

„Já si myslím, že ano,“ mínil Krister, když se ho na to o chvíli později zeptala. Stál u sporáku a smažil vejce. Na talíři už ležela dokřupava opečená slanina a nakrájená rajčata. Zbytečná námaha, pomyslela si Irena. Jí už několik desítek let k snídani stačily tři šálky černé kávy a jeden nebo dva sendviče se sýrem. Ale její manžel si teď usmyslel, že její zvyklosti jsou naprosto zhoubné. Možná byly, ale jí

to tak vyhovovalo. Když se Irena zajímala, proč si myslí, že osmažená slanina a vejce jsou tak zdravé, nedokázal odpovědět a nebral její argumenty o vysokém obsahu cholesterolu na zřetel. Dělají to tak přece všude na světě, říkával. Po pravdě řečeno zhubnout by potřeboval on, ne Irena.

Položil před ni talíř se snídaní a ona jako obvykle zatoužila, aby se stala vegankou jako Jenny. Dcera jí byla už skoro deset let. V současné době studovala v jedné hotelové škole v Amsterdamu na vegetariánskou kuchařku. Specializovala se na veganskou stravu. Jenny šla v otcových stopách, i když ne přesně tak, jak by si sám představoval.

„Ale připuště, že je to opravdu divné, že někdo tu lavičku přesunul,“ dorážela na Kristera.

„Ech, to nejspíš Viktor a jeho kamarádi trochu lumpačili,“ mumlal.

„Proč by měl Viktor..., no, možná ano.“

Chlapci ze sousedního domu bylo deset a s kamarády neustále pobíhali po pozemcích sousedů. Irena si však byla jistá, že žádného většího vandalství nebyli schopni a s většinou sousedů žili v míru. Proto teď dobře nechápala, proč by lavičku odstěhovali a hodili do keříků růží. Připadalo jí to naprosto nesmyslné. Kuchyňské okno bylo tak nízko, že by se Viktor klidně mohl podívat dovnitř, kdyby chtěl. Nemusel by se ani stavět na špičky.

Odsunula úvahy o lavičce stranou a nalila si třetí šálek kávy.

Nazítří se probudila už v sedm, ačkoli byla sobota. Včera večer končil Krister v restauraci hodně pozdě. Z vedlejší postele slyšela pravidelné oddechování a bylo zřejmé, že její manžel bude ještě hezkou chvíli spát. Opatrně se vysoukala z teplé postele. Když byla hotová s ranní toaletou, navlékla se do běžického oblečení a navyklým pohybem si

přetáhla elasticickou ochranu přes kolena. V poslední době ji kolena při běhu bolela, pokud si je tedy nechránila. Stárneme, říkala si trpce.

Otevřela venkovní dveře a seběhla ze schůdků. Dole se zastavila a několik vteřin mlčky zírala před sebe. Nádherné podzimní astry někdo vyškubal z květináčů a rozházel po trávníku.

„Viktor by nikdy nic takového neudělal!“

Sousedka Malin, Viktorova matka, překřížila paže na prsou. Vypadala velice rozčileně. Irena se snažila o vlídnější tón.

„Po pravdě řečeno, já sama tomu také nevěřím, ale...“ začala.

„Tak proč za mnou chodíš a stěžuješ si, když tomu ani sama nevěříš!“ zasyčela Malin.

Tohle pro sousedské vztahy nebude dobré, říkala si Irena. A navíc se asi nic důležitého nedozví, konstatovala jako profesionálka.

„Já ho neobviňuju. Jen bych ráda tuto možnost vyloučila a zeptala se ho, jestli on sám něco neví,“ snažila se situaci zachránit.

„Zatracená policajtko,“ vrískla Malin a zabouchla jí dveře před nosem.

Že by šlo o zneužití postavení? Do jisté míry její rozčilení Irena chápala, ale zdálo se jí, že to Malin zbytečně nafoukla. A proč, pokud si byla tak jistá synovou nevinou?

Jako na zavalanou právě přicházel Viktor. Otevřel vrátka a mile se na ni usmál.

„Ahoj,“ pozdravil.

„Ahoj Viktore. Poslyš... ptala jsem se na něco tvé maminky. Hrozně se na mě ale rozzlobila.“ Viktorův úsměv v tu ránu pohasl. Irena se na něho povzbudivě usmála a přá-

telsky dodala: „Abys rozuměl, někdo nám dělá na zahradě podivné věci. Přemístil naši malou lavičku a polámal kytky. Jen bych se tě chtěla zeptat, jestli o tom něco nevíš.“

Chlapec zavrtěl hlavou a vypadal velice překvapeně.

Irena mu pohlédla do tváře a znovu se usmála. Tvářil se trochu nejistě, ale rovněž se usmál. Takhle nevypadal desetiletý provinilec.

Pokud to ale nezpůsobil Viktor, kdo tedy?

*M*ůj miláček oslavuje. Strašně to nemám rád. Muži a ženy jsou spolu, všichni drží v rukou sklenice. Alkohol. Neved' ji v pokušení a ochraň ji od všeho zlého.

Jsem tu pro ni a ona ví, že nad ní bdím. Jsme spojeni naší láskou. Až na věky – amen.

Dva muži a dvě ženy. Sedí u stolu a jedí. A také pijí alkohol. Musí pryč z jejich zhoubného vlivu. Pošlu za tebou anděla, který tě bude ochraňovat a zavede tě na místo, které určím. Postarám se o tebe, miláčku. Jsme na věky spojeni naší láskou.

Jsem tady a bdím.

Ta druhá dvojice už odešla, ale on ne. Líbají se... a ještě víc. I když zhasl lampy, všechno vidím. Rozpustila si vlasy. Začal ji svlékat. Její prsa jsou veliká... a odporná. Ted' ukazuje své pravé já. Fasáda popraskala. Vypadá jako čarodějnice, jako skřet.

Nemá právo na život.

Venčit psy na hřbitově je zakázáno, ale nic naplat. Egon musí ven. Zahnula k Západnímu hřbitovu. Touto večerní dobou tam nejsou žádní lidé, kteří by si stěžovali, že po něm neuklidila. Je maličký, a tak nechává i malé bobky. Kvůli astmatu se nemohla ohýbat. Měla štěstí, že prázdné místo k zaparkování našla hned vedle vrat. Se vzdycháním se vysoukala ze škodovky. Než psa pustila, připnula mu vodítko. Pak vešla na hřbitov, psa táhla za sebou. Byl by chtěl zůstat a očichávat nějaké zajímavé místo.

„Egone, tak pojd'. Máme naspěch!“

Hubovala psa, kterému se jít nechtělo. Nakonec se rezolutně posadil na zadek. Šikovým pohybem hlavy se osvobodil z obojku a byl volný. Neztrácel čas – vydal se rovnou přes trávník, tak rychle, jak mu dovoľovaly krátké nožičky. Z keřů u zdi se linula zajímavá vůně. S potěšením zabořil čumák do mokrého listí a nasával pachy, které tu zanechala neznámá psí kráska. Tady by vydržel stát hodiny, kdyby mu to panička dovolila. Slyšel její těžké kroky na trávníku, a i když se snažil ostrý hlas ignorovat, tón mu byl jasný: panička se zlobí. Když se k němu s připraveným vodítkem blížila, jezevčík pochopil, že bude nejlepší se chvíli držet stranou. Uskočil za nejbližší rododendron. S paničkou lomcoval vztek, ale nemohla nic dělat. V tu chvíli začal pach fenky přehlušovat jiný, ještě silnější. Egon se nejdřív nerozhodně zastavil, ale nakonec převládla zvědavost. Musí zjistit, co je kde zajímavého. Sklonil čumák k zemi a stopoval. V bezpečné ochraně keřů pokračoval podél cihlové zdi. Zdroj ležel tam, kde končily keře. Zaštěkal rozči-

lením. Zakousl se do tlusté stavební fólie, v níž bylo něco ukryto. Obezřetnost polevila a najednou ucítil, že mu panička přetáhla přes hlavu obojek. Ale místo aby ho začala hubovat, zahleděla se na balík. Začala ze sebe vyrážet podivné zvuky, které ho řezaly do uší. Přikrčil se strachem. Jeho citlivý čenich rozeznal pach, jenž přehlušil všechny dřívější. Linul se z pórů těla jeho paničky: pach hrůzy. Byla k smrti vyděšená.

Mám před sebou její fotku. Na pohled nevinná a krásná, ale já jsem ji už prohlédl. Je falešná a prolhaná. I ona se provinila proti naší domluvě. Žádost těla. Viděl jsem to na vlastní oči. Je to absolutně neomluvitelné. Musím ji potrestat. Nikdo nesmí jednat proti mně a Božím příkazům. Za tento hřích existuje jen jeden trest – smrt. Neboť potrestám zločiny předků na dětech a potomcích ve třetím i čtvrtém pokolení, když mi někdo ublíží.

Jsem ten, kdo trestá.

Když Irena Hussová s kolegou Fredrikem Stridhem dorazili, bylo už místo nálezu náležitě ohraničené a uniformovaní policisté odháněli zvědavce. Na místě bylo několik policejních aut i dodávka techniků. Modré světlo proráželo tmu a s pravidelnými přestávkami barvilo tváře přihlížejících. Vzhledem k tomu, že se blížila desátá, bylo napodiv, že se na hřbitově vyskytovalo tolik lidí. Postávat na studeném nehostinném hřbitově nemohlo být moc příjemné. Ale vražda vždycky přitáhne senzacechtivé diváky, to po mnoha letech působení ve skupině násilných trestných činů dobře věděla. Ona sama by dala přednost jiné alternativě večerní zábavy. Nebyla by tu, kdyby Jonny Blom s celou rodinou neonemocněl střevní chřipkou. Právě on měl mít s Fredrikem víkendovou službu. Když dostal zprávu o hrůzném nálezu na hřbitově, zavolał Fredrik Ireně, jestli by tam mohla jet s ním. On bude v pondělí přecházet do skupiny pro potírání zločineckých gangů a současné vyšetřování stejně musí převzít někdo jiný z jejich skupiny. Tak proč ne právě ona? S povzdechem souhlasila. Krister tentokrát sloužil celý víkend, takže stejně byla doma sama.

Oba vytáhli policejní průkazy a ukázali je uniformovaným kolegům, zvedli pásku a popošli k osvětlenému místu nálezu. Velké keře rododendronů divákům zakrývaly výhled. Ve světle reflektorů byl mezi zdí a keři vidět balík velikosti lidského těla. Bylo zabaleno do průhledné stavební fólie.

Pozdravili se se Svante Malmem a ostatními techniky. „Už něco víte?“ zeptala se Irena.

Svante Malm omluvně zavrtěl hlavou.

„Není tu nic kromě toho zabaleného těla. To za okamžik odvezou na soudní lékařství a pak zem kolem prohlédneme ještě důkladněji. Ale optimistický nejsem. Je tu spousta různého smetí, které lidi odhazují do keřů. Něco mi říká, že náš vrah byl hodně opatrný. Tomu ostatně nasvědčuje i to pečlivé zabalení oběti.“

Irena s ním musela jen souhlasit. Balík držel pohromadě díky preciznímu zalepení pomocí kousků hnědé pásky. Ze zkušenosti věděla, že takovou lepicí pásku nejde blíž určit, prodávala se ve velkém množství v celé zemi, pokud ne přímo na celém světě. Jedinou nadějí bylo, že pachatel nechal stopu na obalu nebo na těle.

„Mluvil jsem už se soudním lékařstvím, že jim tam tělo přivezeme.“

„Tak pojedeme s vámi,“ rozhodla se Irena.

Irena a Fredrik Stridh vzali do auta nově přijatého policejního technika Matti Berggrena. Vyprávěl jim, že dva roky pracoval ve Státní kriminalisticko-technické laboratoři v Linköpingu. Irena mu hádala asi pětadvacet, ale zřejmě byl o nějaký ten rok starší. Její kolega Fredrik Stridh byl přibližně stejně starý, když v jejich skupině začínal. Před deseti lety to byl zelenáč a během let se vypracoval na velmi schopného vyšetřovatele. Bohužel o něj projevilo zájem i oddělení pro potírání zločineckých gangů.

„Proč vzdycháš?“ zeptal se Fredrik.

„Ani nevím. Nejspíš jsem si myslela, že strávím příjemný večer v křesle u televize, s nějakým zajímavým filmem, se skleničkou vína a dobrým jídlem. Chtěla jsem jít brzy spát. Mám přece volný víkend. Něco takového,“ řekla smutně.

„To až v jiném životě, Ireno,“ namítl Fredrik smrtelně vážně.

Žalozpěv byl tak trochu určen uším nováčka, ale nezdálo se, že by to na něho udělalo velký dojem. Zvědavě vyhlížel bočním okénkem, když projížděli kolem kulturní a sportovní arény Scandinavium. Večerní program končil a z budovy proudily tisíce návštěvníků.

Měli štěstí. Všude byl klid. Na patologii dnes sloužil Morten Jensen. Oba se s ním dobře znali, protože tu pracoval už několik let.

Byl zjevně rád, že mu přišla společnost. I když radost projevil trochu nezvykle: „Tento sobotní večer tu bude aspoň trochu mrtvo.“

Matti Berggren lehce pozvedl obočí, ale pak se zdvořile pousmál. Nejspíš si nebyl jistý, zda soudní lékař žertuje, nebo to myslí vážně. Irena byla vždycky ráda, když mohli spolupracovat s Mortenem Jensenem. Dalo se s ním vyjít mnohem snadněji než s jeho šéfkou, profesorkou Yvonne Stridnerovou. Ostatně, to skoro s každým, pokud by se jí někdo ptal. Rozhodně s ní souhlasila většina jejích kolegů z göteborgské policie. Riziko, že by se tento večer setkali s Yvonne Stridnerovou bylo ale minimální. Žádný profesor nesloužil v noci ani o víkendech. Normálně to nedělal ani Morten Jensen, ale na patologii měli strašlivý nedostatek zaměstnanců.

Matti nabral vzorky ze stavební fólie. Jeho zájem upoutal tmavohnědý flek velký jako jeho dlaň. Ten uviděli až tehdy, když balík otočili. Na několika dalších místech byly podobné skvrny, jen menší.

„Nějaký typ oleje...“ mumlal si pro sebe. „Možná motorový?“

Když vzorky s olejem vložil do sterilních zkumavek, vypadal spokojeně. Pak opatrně uvolnil všechny lepicí pásky a uložil je do několika dalších skleněných nádobek.

„Z lepidla můžeme zjistit spoustu věcí. Na tom se zachytí i to, na co by pachatel ani nepomyslel,“ řekl.

Pracoval velmi pečlivě a systematicky. Mluvilo se o tom, že příští rok odejde Svante Malm do penze. Tento mladý muž by ho nejspíš mohl plnohodnotně zastoupit.

Matti začal opatrně stahovat obal z těla.

„Na vnitřní straně je voda,“ poznamenal.

Když balík rozbalili, uviděli, že jde o ženu středního věku. Tělo bylo vlhké. Voda se držela ve fólii a nestekla kvůli tomu, jak pečlivě bylo tělo zabalené. Světlé vlasy dlouhé po ramena se ženě lepily kolem hlavy. Byla malé a plnější postavy.

„Uškrcená,“ konstatoval Morten Jensen.

V jeho hlase už nebyla ani stopa po dřívějším žertování. Ukázal na tmavě fialovou čáru kolem krku oběti. Pachatel šňůru stáhl tak pevně, že dlouhé konce byly vidět jen vzadu na krku. Irena typ šňůry znala, měla úplně stejnou modrou nylonovou na věšení prádla doma v prádelně. Na koncích vrah udělal velká oka, aby mohl lépe táhnout.

Jensen vytáhl pásmo a změřil ženinu výšku – 155 centimetrů. Pečlivě pak zjistil její tělesnou teplotu a zaznamenal posmrtné skvrny i stupeň ztuhlosti těla. Údaje nařukal do počítače spolu s venkovní teplotou posledních čtyřia dvaceti hodin a spatra všechno spočítal. Nemohla být mrtvá déle než čtyřicet osm hodin a nedošlo k tomu dřív, než o pět hodin méně.

„Takže byla zavražděná před čtyřiceti třemi až čtyřiceti osmi hodinami, tedy ve čtvrtek mezi čtvrtou a devátou odpoledne, to je dost dlouhé časové rozmezí,“ shrnula Irena a pohlédla na hodiny na stěně.

„Ano, ale blíže to určit nemohu. Je tam mnoho nejistých faktorů. Podle mrtvolných skvrn bylo s tělem hýbáno v rozmezí čtyř až dvanácti hodin od okamžiku smrti. Z polohy na břicho ji pachatel otočil na záda. Na přední straně

těla jsou posmrtné skvrny slabší. Zítra tělo podrobně prohlédnu a odešlu různé vzorky. Na výsledky si musíte několik dní počkat,“ dodal Jensen omluvně.

Ireně nezbývalo nic jiného, než se s tím spokojit. I tak už měli důležité údaje. V první řadě se musí zaměřit na ženinu identifikaci. Ještě teď večer Fredrik projde registr pohřešovaných osob. Hledat budou dál i během neděle. Na počátku každého vyšetřování je nejdůležitější nezvolnit tempo.

Fredrik ji našel téměř okamžitě: Ingela Svenssonová, čtyřicet šest let, rozvedená, osamělá. Květinářství na Frölundském náměstí spustilo poplach, když v pátek ráno nepřišla do práce. Ingela Svenssonová byla zručná květinářka a před sobotními pohřby měla hodně objednávek na věnce a smuteční kytice. Když majitelka obchodu volala, byla úplně bez sebe. Podle ní byla Ingela absolutně spolehlivá a nikdy bezdůvodně nezůstala doma. V žádném případě by nikam beze slova nezmizela.

Už v pátek dopoledne se policie spojila s její sestrou, bydlící v Kungälvu, i když zatím šlo jen o ženino pohřešování. Sestra potvrdila totéž: Ingela by nikdy bez důvodu nikam neodjela. Kromě toho se právě seznámila s nějakým mužem z Boråsu a zdálo se, že se k sobě velmi hodí. Sestra tím byla velice potěšená, protože Ingelino dřívější manželství za nic nestálo.

Když jde o zmizení nebo dokonce o vraždu, předešlý i současný partner jsou pro policii vždycky zajímaví. Ukázalo se rychle, že Ingelin bývalý manžel se přede dvěma lety znovu oženil, přesto ho zatím ze seznamu podezřelých vypustit nemohli. Jeho nová rodina bydlela v Marbelle a on se zabýval prodejem bytů Skandinávcům žížnícím po slunci.

S těžkým srdcem Irena v neděli ráno zavolala sestře do

Kungälvu. Ta se zhroutila, když pochopila, že se vši pravděpodobností se předešlé noci na hřbitově našla právě Ingela. O několik hodin později ji manžel dovezl do Göteborgu, kde pak oběť identifikovala jako Ingelu Svenssonovou. Irena oba pozvala na policii k prvnímu výslechu.

Ingelina sestra se jmenovala Christina Mogrenová. Od ní se Irena dozvěděla jméno přítele z Boråsu – Leif Karlberg. Manželé Mogrenovi se s ním minulý víkend poprvé setkali. Ingela je pozvala domů, aby se seznámili s novým mužem jejího života. Na oba udělal velmi dobrý dojem. Vyprávěli Ireně, že se Ingela a Leif setkali před třemi měsíci během týdenní dovolené v Praze. Navázali spolu vztah, v němž Ingela chtěla pokračovat i po návratu domů, ačkoli se dříve zařekla, že se už nikdy nezamiluje. Několikrát ho navštívila v Boråsu a on byl zase za ní v Göteborgu. Podle sestry se společné setkání vydařilo a Ingela poprvé od rozvodu vypadala opravdu zamilovaně.

„On to jistě není. Byli do sebe velice zamilovaní. Měli oči jen pro sebe. Působil hrozně... mile,“ přesvědčovala ostatní Christina. Irena se během let setkala s několika vrahy, které jejich okolí vidělo právě tak. O tom se ale nezmínila a poslouchala dál. Manžel Christinu najednou přerušil otázkou: „Zjistila nakonec, kdo jí poslal ty květiny?“

Christina se zarazila a chvíli vzpomínala. Pak zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne. V každém případě mi o tom nic neřekla.“

„Někdo Ingele poslal kytky?“ zeptala se Irena.

„Jednu květinu. Velkou bílou chryzantému. Na kartičce stálo cosi nesrozumitelného.“

„Nepamatujete si co?“

„Ne. Vzpomínám si ale, že řekla, že tam není uvedeno žádné jméno. Jen několik rozmazaných čísel a písmen.“

„To je dost zvláštní poslat kytku někomu, kdo pracuje v květinářství, ne?“ přemítala Irena nahlas.

„Právě tak to Ingela řekla,“ potvrdila Christina.

„A kdy tu květinu dostala?“

Oba se na chvílku zamysleli.

„My jsme si od té doby, co jsme se odstěhovaly z domova, volaly vždycky v pondělí nebo v úterý a někdy i koncem týdne. Byly jsme si hodně blízky.“

Christininý oči se zalily slzami, když si uvědomila, co právě řekla. Osušila si je papírovým kapesníkem a několikrát polkla, než pokračovala.

„Muselo to být v úterý. Nemohly jsme spolu mluvit dlouho, protože jsem chtěla Tobyho odvézt na pozemní hokej. Zmínila se, že když se předchozí večer vrátila z práce, na klice dveří jejího bytu visela květina. Takže v pondělí. Po rozbalení Ingela zjistila, že tam je jen ta jediná chryzantéma. A ta podivná kartička. Nejdřív si myslela, že s ní žertuje Leif. Zavolala mu, aby mu poděkovala, ale on nechápal, o čem mluví.“

Irena se zamyslela. Ze zkušenosti věděla, že všechno, co se liší od normálu, bývá v případě vraždy důležité.

„Takže tu květinu nepřivezl poslíček?“ zeptala se pro upřesnění.

„Ne. Ingela mi řekla, že byla zabalená v obyčejném novinovém papíru,“ odpověděla sestra.

„Víte, co s ní Ingela udělala?“

„Udělala? Asi ji dala do vázy. I když jistě to nevím. O tom jsme nemluvily.“

„Máte s sebou klíče od jejího bytu?“

„Ano. Předpokládám, že tam nesmíme dřív než policie...“

„Ano, přesně tak. Musíme si to tam projít, než tam budete smět vy. Dostanete klíče co nejdřív zpět,“ slíbila Irena a vstala, aby naznačila, že je rozhovor u konce.

* * *

Dříve se Majorna vyznačovala sešlými dělnickými domy, ale renovace starých obydlí tuto oblast změnila v atraktivní místo k bydlení. Vnitřní dvory navíc čtvrti dodávaly zvláštní kouzlo.

Ingela Svenssonová žila v dvoupokojovém bytě na Sägské ulici. Než policisté vešli dovnitř, navlékli si plastové rukavice, ochrany na boty a čapky. Byt ležel v přízemí, ale byl světlý a vzdušný. Dopravní ruch sem doléhal z ulice Karla Johanssona a Götské spíš jen jako slabé šumění. Obývací pokoj byl orientován do ulice, z kuchyně a ložnice vedla okna do malého dvora, který díky obrovskému kaštanu a záhonkům s dosud kvetoucími růžemi vypadal idylicky.

Také Ingelin byt byl velice upravený. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tu mohlo dojít k zápasu. Ve dvojitém šatníku měla oblečení a boty. Černá kožená taška s řemenem přes rameno obsahovala mobilní telefon, peněženku a několik dalších drobností. Klíče v ní ale nebyly a Irena je nenašla ani v žádné kapse. To napovídalo, že s nimi Ingela odešla na setkání se svým vrahem. Proč si ale vzala jen klíče, a ne celou kabelku? Patrně si myslela, že se zase hned vrátí.

Z haly vedly dveře do malé koupelny, zrenovované a obložené bílými a černými kachlíky. Obývací pokoj byl velmi útulný, vybavený jak starším nábytkem, tak několika novými kusy z běžného sortimentu IKEA. Na stolku stála sklenička na víno s maličkým rudým zbytkem na dně.

Podlaha v ložnici byla pokryta bílým kobercem s vysokým vlasem a na okně visely průhledné záclony. Světle zelené stěny i dveře šatníku podpořily uklidňující dojem z této místnosti. Irenu přerušilo Fredrikovo zavolání z kuchyně.

„Pojď se na něco podívat.“

Stál hned u dveří do kuchyně a ukazoval ke skříňce pod dřezem. Dvířka byla otevřená.

„Je prázdná. Není tam koš na odpadky.“

Irena se rychle rozhlédla malou místností s hladkými bí-

lými dvířky kuchyňských skříněk. U okna stál jídelní stůl se čtyřmi židlemi. Vybavení už nové nebylo, ale všechno zářilo čistotou. Jediné, co tu rušilo pořádek, byla otevřená dvířka prázdné skřínky pod dřezem.

„Šla vynést odpadky,“ usoudila Irena.

„Kdy je vyvázejí? A kde zůstal odpadkový koš?“ napadlo Fredrika.

„Zajdeme se podívat na dvůr. Popelnice často stojí v průchodu mezi dvorkem a domovními dveřmi.“

Sundali si ochranné oblečení a vyšli z bytu. Ke dveřím do dvora vedlo několik schodů. Prosklenými dveřmi uviděli mohutný kmen kaštanu s větvemi, které se hýbaly ve větru. Dveře při otevření zavržaly. Na dvoře vydlážděném kočičími hlavami stálo v řadě několik popelnic.

„Musíme se do nich podívat, jestli něco neobjevíme,“ usoudil Fredrik.

Zvedli víka a hledali, jestli někde neleží Ingelin koš na smetí, ale nic nenašli.

„Co udělala s odpadky a košem?“ přemítala Irena.

Fredrik ukázal na zeď nad popelnicemi. Visel tam velký ručně psaný plakát: „Sklo, dřevo, chemikálie a ostatní odpad, který nesmí přijít do popelnice, se musí vynést do speciálních kontejnerů.“ Pod textem byl nakreslen plánek, který vyznačoval, kde ty nejbližší leží.

„Možná že šla právě tam,“ řekl Fredrik.

Kontejner byl umístěn v rohu většího parkoviště. Vypadal a páchl tak, jak je na takových místech obvyklé. Mohli se dát rovnou do hledání. Lidé kolem kontejnerů stavěli věci, o nichž nevěděli, kam patří. Zahlédli několik lampiček, rozbitý kuchyňský robot, rozklíženou židli a několik promočených krabic od banánů. Zjistit, co by mohlo pocházet z Ingeliny domácnosti, nebyla právě lehká práce. Ire-

na si v duchu říkala, že už by toho mohli nechat a hledání přenechat technickému oddělení.

„Je to hnusné,“ povzddechla si.

„To ano. Ale máme štěstí. Podle toho letáku se kontejnery vyvážejí v úterý,“ mínil Fredrik.

Zavolali technikům a ti slíbili přijet co nejdřív. Rozhodli se pokračovat do té doby, než dorazí, ale Ingelin koš na odpad neviděli.

„Zřejmě je už přikrytý ostatním smetím. Pokud tu ovšem vůbec je,“ zapochybovala Irena nahlas.

Fredrik neodpověděl a zamyšleně hleděl do kontejneru na barevné sklo, který stál v rohu parkoviště. Pečlivě zkoumal jeho okolí, ale našel jen prázdnou papírovou tašku. Podlezl zábradlí, které oddělovalo místo od ostatního prostoru. Začal systematicky prohledávat okolí šeríkových keřů, které rostly v sousedství. Zvedl spodní větev a svítil si pod ně baterkou.

„Tady!“ křikl.

Irena se za ním rozběhla. Fredrik triumfálně zvedl několik větví. Pod zelení ležel šedivý kbelík.

„Je v něm několik lahví od vína. Ona přece během víkendů měla návštěvu. Proto je nesla do kontejneru,“ usoudil Fredrik.

Rozhlédl se kolem sebe. Pravděpodobně šlo o místo vraždy. „Vrah šel za ní a uškrtil ji. Kbelík pak jen odhodil do keřů. Nejspíš ho už nestihl víc ukrýt, protože spěchal. Musel tělo odvézt, než někdo přijde.“

Fredrik nedokázal zakrýt vzrušení v hlase. Najít místo činu bývá při řešení vraždy rozhodujícím momentem. Tentokrát měli štěstí, našli ho hodně rychle.

„Také si myslím, že to bylo tady. Do šesti pracovala v obchodě, tak tu sotva mohla být před sedmou,“ uvažovala Irena. Opatrně pátrala v nejbližším okolí kontejnerů. Její pozornost upoutal malý odlesk na zemi hned vedle zábradlí. Když přistoupila blíž, uviděla, že je to svazek klíčů.

Na smaltovaném štítku byly vyraženy iniciály I. S. Aniž by se ho dotkla, mávla na Fredrika.

„Tak to bylo opravdu tady,“ vybuchl.

„Musel mít vůz s velkým kufrem, aby mohl tělo odvézt. A snadno dojel skoro až na místo,“ poznamenala Irena.

„Nemyslím si, že bychom tu mohli najít otisk pneumatik,“ zachmuřil se Fredrik.

Skutečně to tak bylo. Parkoviště mělo asfaltový povrch. Jediné naděje mohli vkládat do země kolem keřů, kde našli koš na odpad, a místa, kde patrně došlo k napadení.

Irena zašla zpět do Ingelina bytu. Fredrik dál hlídal místo činu, než přijedou technici. Rozhodně nemohli dopustit, aby jim tam někdo šlapal, dokud nebudou zajištěny všechny stopy.

Nasadila si znovu čapku, přezůvky na boty a rukavice. I když pachatel Ingelu napadl venku, mohli by tu nějaké vodítko najít. Za povšimnutí rozhodně stálo, že tu už bílá chryzantéma nebyla. Patrně ji Ingela vyhodila i s kartičkou s podivným vzkazem. Škoda, nezbyvá jim nic jiného, než znovu pečlivě prohlédnout popelnice ve vchodu. Doufala, že ani ty se od úterka nevyvážely.

Ingela Svenssonová měla kolem sebe evidentně ráda pořádek. Ve skříních a skříňkách ležely všechny věci úhledně srovnané. Ve spíži byly tři neotevřené lahve bílého vína a jedno balení drahého červeného. Měla tam i půl lahve koňaku a pár lahví červeného vína střední cenové hladiny. Nebylo na tom nic podivného, snad kromě toho, že na osaměle žijící ženu tu bylo vína až příliš mnoho.

Vzdávala naději, že by tu ještě něco zajímavého mohla najít. Pak si vzpomněla, že v koupelně stojí malá nádoba na odpadky, do níž se nepodívala. Zvedla víko a zahleděla se dovnitř. Leželo tam několik smotků papírové vaty se

zbytky mejkapu, vytlačená zubní pasta, prázdná rolička od toaletního papíru. Na boku byla zastrčená fotografie. Irena ji opatrně vytáhla a pohlédla na ni.

Ingela se usmívala a zvedala skleničku k muži, který seděl vedle ní na gauči. Světlo svíček se odráželo v jejích očích, vypadala šťastně. Muž byl otočen k ní, týlem k objektivu. Měl světlé sako a na snímku byl vidět okraj bílé košile. Na temeni měl prořídle vlasy.

Fotografie byla braná oknem Ingelina obývacího pokoje. Fotograf musel stát na Sångské ulici. Podle data v pravém spodním rohu byl snímek pořízen v sobotu večer. Když jezevčík našel tělo zabalené ve stavební fólii na Západním hřbitově, byla už Ingela skoro dva dny mrtvá. Takže Ingela byla vyfocena pět dní před vraždou.

S Leifem Karlbergem se spojili odpoledne kolem čtvrté. Vysvětlil jim, že byl s nejmladším chlapcem na fotbale. Zdálo se, že netuší, co se Ingele Svenssonové stalo. Nebo možná byl dokonalý herec.

„Potřebovali bychom s vámi mluvit,“ řekla Irena.

„Ano? A o co jde?“

Překvapení v jeho hlase znělo opravdově. Irena se rozhodla, že mu do telefonu nic povídat nebude.

„Mohli byste dnes zajet na policii do Göteborgu?“ zeptala se.

„Ne. Tento týden mám na starosti chlapce, takže odtud bohužel nemůžu odjet.“

„Tak zajedeme my za vámi,“ rozhodla.

Chvilí trvalo, než znovu promluvil. Jeho hlas teď zněl neklidně.

„Stalo se něco? Proč to tolik spěchá?“

„To vám vysvětlím, až se uvidíme,“ odpověděla.

* * *

Leif Karlberg bydlel ve čtvrti jménem Sandared. Ani Fredrik, ani Irena neměli tušení, kde toto místo leží. Irena byla v Boråsu dvakrát v zoologické zahradě, ale to byly její jediné návštěvy ospalého městečka. Fredrik měl odtamtud jednu dobu děvče, ale ani ona, ani město na něho hlouběji nezapůsobily. Díky navigačnímu systému teď pohodlně dojeli na udanou adresu.

Irena stiskla zvonek na dveřích se jménem L. Karlberg, ale otevřely se dřív, než se signál rozezněl.

„Dobrý den, viděl jsem vás přicházet z parkoviště..., pojdte dál,“ zval je Leif Karlberg.

Ani nápad, že bychom mohli přijít nepozorovaně, říkala si odevzdaně Irena. Číší z nás na dálku, že jsme policisté.

Podle osobních údajů bylo Karlbergovi čtyřicet čtyři let, byl rozvedený a měl dva syny. Pracoval jako elektrikář a provozoval malou firmu společně se svým bratrem. Minulý rok byl zadržen pro rychlou jízdu a na dva měsíce přišel o řidičský průkaz. Jinak nebyl trestně stíhán. Byl střední postavy s lehce zakulaceným bříškem. Obličej měl spíš kulatý s přátelskýma světle modrýma očima a milým úsměvem. Plavé vlasy měl na temeni prořídlé. Vypadal jako normální, slušně vyhlížející muž.

Pozval oba policisty do obývacího pokoje a vybídl je, aby se posadili. Ještě než se stačili usadit, úzkostně se zeptal: „O co jde? Volal jsem rodičům, bratrovi a dokonce i bývalé manželce. Nevěděli o ničem, co by se mělo dít, a tak...“

„Volal jste také Ingele?“ skočil mu do řeči Fredrik.

„Ingele? To ne. Proč?“

Karlberg na ně překvapeně pohlédl. Těkal očima z jednoho na druhého, jako by sledoval tenisový zápas.

„Panebože..., Ingela. Jde snad o ni? Co se jí stalo?“

„Kdy jste spolu mluvili naposledy?“ zeptala se Irena, aniž by vnímala jeho otázku.

„Ve stř– ne, ve čtvrtek.“

„Volal jste jí?“

„Ne. Zavolala mi ona.“

„Co chtěla?“

Leif Karlberg se zhluboka nadechl a těžce polkl, než odpovéděl.

„Dostala nějakou fotku. Ležela ve schránce na dopisy... vlastně to začalo hned v pondělí.“

Odmlčel se, vypadal zamýšleně. Oba policisté mlčeli a nechali ticho pracovat za sebe. Po chvílce Karlberg pokračoval: „Viděli jsme se minulý víkend. Ingela si přála, abych poznal její sestru a švagra. Bylo to strašně milé a... všechno bylo krásné. V pondělí mi zavolala a děkovala za krásnou květinu. Byl jsem překvapený. Já jsem jí nic neposlal. Napadlo mě, že mě chce trochu popíchnout, že jsem to neudělal. Ale když pochopila, že nebyla ode mě, překvapilo ji to. Dostala jen jednu květinu, ne celý pugét, s kartičkou v obálce, na které bylo něco nečitelného.“

Karlberg si poposedl na kraj křesla. Opřel se lokty o kolena a vzrušeně gestikuloval. Chtěl jim všechno podrobně vylicít a snažil se vzpomenout na sebemenší detaily. Irena měla stále silnější pocit, že nemá nejmenší tušení, co se Ingele stalo.

„Nevzpomínáte si, jestli jí ta kartička něco nepřipomněla?“

„Řekla mi jen to, že vzkaz byl napsaný fixem, rozmazaný a nečitelný. Bylo na něm několik písmen a čísel.“

„Takže o té květině a kartičce jste spolu mluvili v pondělí,“ upřesnila znovu Irena.

„Ano.“

„Kdy vám volala ve čtvrtek?“

„Kolem sedmé. Právě jsem se s chlapci vrátil z tréninku a neměl jsem čas s ní dlouho mluvit. Byli unavení a hla-

doví. Smažil jsem jim v kuchyni palačinky, když zazvonil mobil.“

„Co řekla?“

„Že dostala fotku. Jednu fotku, na které nebylo nic napsaného.“

„Prozradila vám, co na ní je?“

„Ano... my. Byli jsme na ní my dva v sobotu večer. Někdo nás vyfotil oknem obývacího pokoje. Bydlí v přízemí.“

„Její sestra a švagr na fotce nebyli?“ otázala se Irena, i když odpověď znala.

„Ne. Jen my dva. Řekla, že jsme seděli na gauči.“

„Co si o tom myslela? O květině a fotce?“

„To... bude lepší, když se zeptáte jí.“

Poprvé zněl trochu podrážděně, ale mohla to také způsobit nervozita.

„Chtěla bych slyšet, jak jste její reakci cítil vy,“ řekla Irena.

„Cítil..., myslela si, že je to hodně divné. Z žertu jsem řekl, že fotil nejspíš tentýž obdivovatel, co jí na kliku pověsil kytku. Ale ona se skoro rozzlobila. Měla pocit, že je to nechutné.“

„Říkáte, že jste byl ve čtvrtek večer na fotbalovém tréninku, a proto jste za ní nemohl odjet do Göteborgu?“ vmínil se Fredrik.

„Přesně tak, tento týden se starám o chlapce. Střídáme se vždycky v pondělí. Vyzvednu je odpoledne v družině a pak jsou se mnou až do příštího pondělí. Zatím nechci, aby se s Ingelou setkali. Je to tak lepší kvůli dětem i kvůli Ingele. Ona sama žádné děti nemá a chlapi zase potřebují čas, aby si na tu představu zvykli. I když jejich matka měla přítele ještě dřív, než jsme se rozešli... myslím si, že bychom měli brát ohledy na jejich city.“

„Pracujete na plný úvazek?“ zeptala se Irena.

„Ano, a nejen to. V týdnech, kdy jsou chlapi u matky,

makám jako šroub. Často dlouho do večera. Ale když je mám na starost, končím vždycky přesně v půl čtvrté. Vyzvednu je v družině a pak vařím večeři. Vždycky v pondělí a ve čtvrtek mají fotbal. Já sám vedu skupinu malých chlapců.“

„Kde jsou vaši synové právě teď?“ zajímala se Irena.

„Jsou u babičky..., mé matky. Pozvala nás na večeři a já jsem ji poprosil, aby si děti odvedla dřív, než přijedete. Připadalo mi, že by je mohlo zneklidnit, že se mnou chce mluvit policie. I když teď už mám pocit, že jde spíš o Ingelu. Prosím..., co se vlastně stalo?“

Všechno mu vypověděli. Jeho reakce byla sotva hraná. Irena si byla téměř jistá, že alibi bude souhlasit, až si ho ověří.

Leif Karlberg Ingelu nezavraždil.

Domů dojela až za tmy. Zahřálo ji u srdce, když viděla, že Kristerovo staré volvo už stojí na svém místě. Byl doma. A protože bylo skoro osm, mohla doufat, že ji bude čekat večeře. Při pomyslení na jídlo začala ještě víc spěchat. Měla už hrozný hlad.

Otevřela domovní dveře a zhluboka se nadechla, aby mohla hádat, co dobrého chystá.

Nic.

Pro jistotu to ještě několikrát zopakovala, ale cítila jen trochu prachu ve vzduchu a zbytek zapomenuté ranní kávy v kávovarů. Lampa nad kuchyňským stolem svítila, ale místnost byla prázdná. Na stole nic nebylo. Z podkrovní zaslechla hlas televizního meteorologa, který právě předpovídal zítřejší počasí. Shodila ze sebe bundu a šla nahoru.

Krister pochrupeval v křesle. Na stolku vedle něho stála otevřená plechovka piva, to bylo všechno. Žádný náznak, že by něco jedl. Pil jen studené pivo rovnou z plechovky.

Přistoupila k němu a opatrně ho políbila na čelo. Škubl sebou. Vypadal hodně rozespale.

„Kristere, není ti nic?“ starostlivě se na něho usmála.

„Ne. Jsem jen strašně unavený,“ řekl ochraptěle.

Z hlasu poznala, že znovu usíná.

„Nenajíš se trochu?“ snažila se ho probrat.

„Ne, chci jen spát.“

Těžce si povzdechl a zvedl se z křesla.

Irena zneklidněla. Bude snad zase nemocný? Před pár lety byl řadu měsíců na nemocenské kvůli totálnímu zhroucení. Potom začal zase pracovat, ale už se tolik nehonil. Zdálo se, že to docela dobře funguje, ale teď vypadal opravdu špatně.

Jako by četl její myšlenky, řekl: „Nebudu nemocný, je to jen únava. Dva kuchaři jsou tento víkend nemocní a nikdo místo nich nenastoupil. A samozřejmě v restauraci bylo plno. Já už to nezvládám.“

Ireně bylo jasné, že si o tom spolu musí pohovořit, ale nevěděla, jak má začít.

„Miláčku..., připravím omeletu. A máme tam také salát. Chléb se sýrem, několik plátků šunky..., dáš si se mnou?“

Zarazil se a pohlédl na ni. V koutku úst se mu objevil malý úsměv.

„Dobře, tak udělej tu omeletu..., nebo raději ne, udělám to sám. Připrav to ostatní.“

Irena dobře věděla, že je mizerná kuchařka, ale mohl si za to sám. Rozmazlil ji. Rozpustile mu skočila do náruče. Byl teplý, bezpečný a voněl jako vždycky.

„Jsi nejlepší,“ zavrnila a olízla mu ucho.

„Dej si pozor! Nebo ztratím chuť k jídlu a budu ji mít na něco jiného.“

„Jedno po druhém. A pomysli na svá záda,“ řekla a políbila ho na nos.

Společně si připravili večeři. Omeleta omamně voněla náplní z cibulky, šunky a sýra. Salát z rajských jablíček s černými olivami a kolečky červené cibule se dobře doplňoval s kusem francouzského sýra a topinkami. Teď už Irena cítila, že to v kuchyni voní tak, jak má.

Vtom se ozval telefon. Prvním impulzem bylo ho vůbec nezvednout, ale vzápětí ji napadlo, že by to mohla být některá z dcer. Aparát měli připevněný na zdi v hale.

„Ahoj, tady je Malin.“

Irena hned poznala hlas jejich susedky. Viktorova matka se zřejmě chce omluvit za včerejší nevhodné chování. Než stačila něco říct, Malin pokračovala: „Právě jsme se s Håkanem vrátili domů. Když jsme zaparkovali a blížili se k našemu domu, zahlédli jsme, že z vašich vrátek vyšla nějaká osoba a jde směrem k nám. Když nás ale ten člověk spatřil, obrátil se a rychle se vydal na opačnou stranu.“

O co tady jde? Snaží se snad Malin svést vinu z Viktora a jeho kamarádů na nějakého fantoma, který škodí v zahrádkách susedů? Současně si ale připomněla, jak se s Viktorem setkala a jak silně cítila, že on jejich zahrádku neponičil.

„Kdy to bylo?“

„Právě teď,“ potvrdila Malin.

„Zajdu se podívat ven a pak ti zavolám,“ řekla rychle. Než se Krister stačil zeptat, oč jde, zmizela ve dveřích, ani si nevzala bundu.

Malin a Håkan přicházeli z parkoviště a šli ke svému domku. Sousedka jí řekla, že osoba šla na opačnou stranu. Irena se rozběhla tak rychle, jak dokázala. Byla dobrá běžkyně, ale neměla na nohou žádné sportovní boty, jen domácí pantofle. O dvě řady domků dál bylo větší parkoviště s místy pro auta hostů. Irena zaslechla nastartovat vůz. Úplně vyčerpaná doběhla na parkoviště v okamžiku, kdy dvě zadní světla mizela směrem k Fiskebäckské ulici.

„Zatraceně,“ zaklela hlasitě.

Pomaloučku se vracela a zamýšleně vydechovala. Vůz, který právě vyjel, samosebou nemusel patřit právě té osobě, která podle Malin byla v jejich zahrádce. Řidič mohl navštívit někoho, kdo tu v okolí bydlel.

Ale pokud to skutečně bylo tak, že ten člověk byl u nich, kdo to tedy byl a co tu dělal? Došlo snad k nějaké další škodě? A proč?

Nabízelo se mnoho otázek, které si vyžadovaly odpověď.

Irena si uvědomila, že tuto záhadu musí řešit systematicky. Především začít od správného konce. Došla domů a snědla už prochládlé jídlo, které měla na talíři. Během večere vypravovala Kristerovi, co jí řekla sousedka. Pak si vzala v komoře velkou baterku a šla prohlédnout zahrádku.

„Tohle přenechám policistce. Půjdu si lehnout,“ řekl Krister a zhluboka si zívá.

Irena mu dala pusku a zmizela ve tmě.

Tentokrát tajemná postava nic nezničila. Možná to nestihla. O přítomnosti někoho v zahrádce ale jasně vypovídaly dvě rozmazané stopy v zemině pod kuchyňským oknem.

Když oněhdy Irena zvedla lavičku ze záhonku a dala ji zpět na místo, pečlivě zem uhrabala hrabičkami. Teď tu byly vidět šlápoty. Otiskly se jen špičky bot, a tudíž z nich nebylo možné určit velikost nohou.

Jedna věc ale byla jistá: někdo tu stál a nahlížel dovnitř jejich kuchyňským oknem. Tím, které bylo nad pracovní deskou, nikoli tím druhým, vedle něhož stál kuchyňský stůl. Tma ho dobře ukrývala – mohl je pozorovat celou dobu, kdy připravovali večeri. Něco ho ale polekalo, proto vyšel z vrátek ven. Malin i Håkan osobu popsali, jak nejlíp mohli: středně velká, v tmavém oblečení, neforemné bundě se zvednutou kapucí. Věk nebo pohlaví odhadnout ne-

dokázali, ale Malin se domnívala, že postava byla dost silná a ne moc vysoká.

Håkan s určitostí nevěděl.

„Spíš bych řekl, že to byl nějaký mládenec. Možná si to tu okukuje, aby mohl něco ukrást.“

„To by ale po sobě nenechával stopy, jako v Irenině zahrádce,“ namítla Malin.

„Ne, to by byl hlupák. Musíme ale pořádně zamykat dveře a zavírat okna. A také bychom si měli víc všímat okolních domů a zahrádek,“ radila Irena.

„Sousedská spolupráce. Vyvěsím tu v okolí letáčky,“ řekla rozhodně Malin.

To nebyl špatný nápad. Irena žádný lepší neměla, tak jen souhlasně přikývla.

„A teď snad přestaneš podezřívat Viktora,“ připomněla trochu jedovatě Malin.

„To jsem udělala hned potom, co jsem s ní mluvila,“ potvrdila Irena.

*Zažen své nepřátele, řekl. Zahub je.
Udělal jsem to. Moje milenka už má klid a je spasená od hříchu.*

Table je věrná. Chodí domů včas a nevymýšlí si žádné hlouposti. Ano, jsem stále v její blízkosti.

Ted' začala vařit. Aha? Připravuje polévku z prášku, která se pije ze šálku. Dolije se jen vařící vodou. Pro jednu osobu to je pohodlné. Spolu budeme mít bohatší večeře. Plné lásky. Bude nám dobře. Je moje, jen moje. Přestože nejsme formálně oddáni, jsme mužem a ženou v našich srdcích. To oba respektujeme.

Pamatuj si: nepožádej ženu bližního svého.

Netuší, že vím o jejím víně ve skříňce. Ted' si vytáhla skleničku. Dnes může, jestli to měla v práci stresující. Ale nadále jí žádné popíjení tolerovat nebudu. To časem změníme. Žádné přestupky snášet nebudu. A pití přestupek rozhodně je. Pod mou láskyplnou rukou se naučí obejít bez alkoholu.

Ted' si nalévá druhou skleničku. Ale to nejspíš znamená, že má zítra volno... jinak by si jistě nedala dvě skleničky vína. Skvělé. Už jsem byl málem neklidný. To je příjemné, že bude mít volno. To se zítra znovu setkáme.

Komisařka Efva Thylqvistová vešla do dveřích současně se zastupujícím komisařem Tommym Perssonem. Její podřízení tajně dumali nad tím, jestli spolu něco mají, ale nikdo nic jistého nevěděl. Irena se klonila k tomu, že pověsti jsou pravdivé. Neměla pro to jiný důkaz, než že její nejlepší přítel, se kterým se znala pětadvacet let, s ní teď nepromluvil jinak než čistě pracovní. Nebyl nikdy nepříjemný, pouze si držel odstup.

S Tommym se seznámili už během studia na vysoké policejní škole v Ulriksdal. V té době nebyla jiná škola pro policisty než ta v královském hlavním městě a oba Göteborgčani tam museli bydlet. Hned si padli do oka. Během let si své věrné přátelství udrželi nejspíš proto, že mezi nimi nikdy nic jiného nebylo. Oba měli rodiny a ty se hodně stýkaly. Skoro všechny velké svátky slavili dohromady, jezdili na společné dovolené a byli si navzájem kmotry svým dětem. Všechno bylo krásné, dokud se Tommy a jeho manželka Agneta nerozvedli.

Po rozvodu se Irena snažila udržet s Tommym přátelský vztah, ale on se odtáhl. Ani ona, ani Krister pro to neměli žádné vysvětlení. Až v posledním roce Irena tušila důvod jeho odstupu: komisařka Efva Thylqvistová. Tommy nebyl hloupý a znal Irenu natolik dobře, aby věděl, co si o jejich nové šéfce myslí. Většinu mužů se líbila. Měla přitažlivou štíhlou postavu s ladnými křivkami, krásný obličej a husté tmavorudé vlasy. Když chtěla, uměla být úžasně příjemná. Před muži překypovala energií a byla vždy milá. Před ženami se o trhliny ve své fasádě nestarala. Po-

kud byla pravda, že mezi ní a Tommym je milostný vztah, nebylo nijak podivné, že se osobnějšímu kontaktu s Irenou vyhýbal. Možná se bál, že by se prozradil, a proto mu byl milejší větší odstup. Irenu někdy napadlo, že je v dost obtížné situaci.

I když jí jejich bývalé přátelství moc chybělo, nedalo se nic dělat. Se ztrátou Tommyho se začala cítit hodně osaměle, jak po pracovní, tak osobní stránce.

Její myšlenky přerušila komisařka, která zahájila ranní poradu.

„Dobré ráno. Všichni mají kávu? Je mi jasné, že jste měli o víkendu plné ruce práce s tím, co média nazvala balíkovou vraždou. O víkendu sloužili Fredrik a Jonny, a protože byl Fredrik odvolán ke skupině pro potírání zločineckých gangů, seznámíš nás s případem ty, Jonny.“

Komisařka se usmála na Jonnyho Bloma, který jen nerad musel přiznat, že byl celý víkend nemocný a místo něho zaskakovala Irena. Efva na ni krátce kývla, aby tedy začala ona.

Irena sdělila všechna potřebná fakta, která už zjistili, a vše zakončila ujištěním, že na případu dál pracují.

„Matti Berggren z laboratoře slíbil, že nám dá vědět, jakmile bude mít soupis všech nálezů. Myslím si, že bychom se mohli zeptat Mortena Jensena ze soudní medicíny, jestli se už stačil blíž podívat na tělo. I když vyhrožoval, že může trvat několik dní, než bude mít na pitvu čas. Během dopoledne mu v každém případě zavolám.“

„Kdy ověříte alibi Leifa Karlberga?“ zeptala se komisařka.

„Mluvila jsem už s kolegy z Boråsu. Slíbili, že nám s tím pomohou.“

„A co výpovědi lidí v bydlíšti Ingely Svenssonové?“

„Už jsem to zařídila. Začnou s tím hned ráno.“

„Popelnice a kontejnery?“

„Jsou tam technici a všechno prohrabávají. Měli jsme štěstí, protože se obojí vyváží až v úterý,“ odpověděla Irena.

Komisařka dál její zprávu nekomentovala. Místo toho řekla: „Takže Jonny povede další vyšetřování a bude spolupracovat s Irenou. Ostatní budou zatím pokračovat v tom, co komu leží na stole.“

Všichni v místnosti vypadali překvapeně. I když měli vždycky nedostatek lidí, nechat vyšetřování vraždy na pouhých dvou lidech bylo neobvyklé. A kromě toho bylo víc než podivné svěřit vedení tomu, kdo o případu nic nevěděl.

„Jakmile budeme mít víc podkladů, nasadíme víc lidí,“ ozval se rychle Tommy.

Stydí se za její šlápnutí vedle, pomyslela si Irena. Jako by tušil, na co myslí, pokračoval: „Navrhuju novou poradou odpoledne. Třeba už do té doby budeme vědět víc.“

„Mezi třetí a pátou mám schůzi. Ale ty jsi schopný se o všechno postarat sám,“ odvětila Efva Thylqvistová.

V jejím hlase byla zřetelná kyselost, která nikomu neunikla. Irena dobře věděla, jak komisařka nenávidí, když někdo udělá nebo řekne něco, co by mohlo vypadat jako zpochybnění její autority. Je ješitná, říkala si škodolibě Irena.

Zavolala na soudní medicínu, kde se dozvěděla, že Morten Jensen odjel a bude zpět až ve středu. Pak teprve provede pitvu Ingely Svenssonové. To znamená, že zprávu do konce týdne mít nebudou.

Když Irena před obědem nakoukla do laboratoře, Matti Berggren vypadal čiperně a svěže.

„Máš už něco zajímavého?“ zeptala se.

„Žertuješ snad? Spoustu!“ usmál se.

„Vážně?“

Irena byla čím dál přesvědčenější o jeho kvalitách a říkala si, že to bude dobrý nástupce Svanteho Malma.

„Zajdu k vám odpoledne a všechno vám povím.“

„Skvělé! Přijď ve tři, pozvu tě na zákusek ke kávě.“

„Ježíši! Máš snad narozeniny?“ vykřikl Jonny a mnul si ruce, když viděl tác s lahodně vonícími krémovými věnečky, které Irena přichystala na stůl.

„Ne. Pozvala jsem k nám Mattiho. Bude nás informovat o všem, co už zjistili. Kromě toho si myslím, že v pondělí potřebujeme trochu povzbuzení.“

„Víš už, jestli vyptávání v okolí něco přineslo?“ zeptal se Tommy, který se usadil za stůl s kouřícím šálkem kávy před sebou.

„Něco málo. Jedno děvče potkalo Ingelu Svenssonovou, když vycházela z domu s košem na odpadky. Bydlí ve stejném vchodu, takže si je naprosto jistá, že to byla ona. Nevzpomíná si, že by poblíž někoho viděla. Musíme si s ní promluvit znovu,“ vykládala Irena.

„Dobře. Pokud vrah hlídal domovní dveře, musel se schovávat,“ řekl Tommy.

Do konferenční místnosti vešla Sára Perssonová. Byla to krásná plavovláska, modrooká, štíhlá, sportovní postavy. Bylo vidět, že Mattimu Berggrenovi na první pohled učarovala. Zůstal stát v otevřených dveřích a zíral na ni. Na tváři se mu rozprostřel úsměv a v hnědých očích zajiskřilo. Sára na něho kývla, ale nezdálo se, že by si povšimla jeho obdivného pohledu. Možná to viděla jen Irena.

Když si pochutnali na zákuscích, začal jim Matti vyprávět o tom, co zjistil.

„Stavební fólie, do níž bylo tělo zabalené, je obyčejný stavební materiál. Dá se koupit všude. Totéž, pokud jde o hnědou lepicí pásku. Na fólii jsem objevil skvrny. Byly na

zadní straně balíku a zřejmě jde o nějaký druh oleje. Pravděpodobně ne potravinový, ale motorový.“

Jonny ho přerušil:

„Takže se zdá, že tělo po zabalení leželo na zádech?“
U posledního slova naznačil otazník.

„Přesně tak. Vrah oběť umyl čisticím prostředkem a pak opláchl vodou. Žena ležela na zádech na fólii, když odstraňoval z těla všechny stopy. Nenašli jsme známky krve ani spermatu, jen vodu. Nabrali jsme vzorky čisticího prostředku a také se snažíme zajistit jakékoli mikroskopické stopy, které po vrahovi zůstaly.“

„Takže vnitřní strana fólie nám moc informací neposkytla,“ konstatoval Jonny.

„Zatím ne. Uvidíme, co prokážou další zkoušky. Ale o to víc jsme našli na lepicí pásce. Lidé si neuvědomují, co všechno se na lepidle zachytí.“

Jakmile větu dokončil, spokojeně odfrkl. Irena si vzpomněla, že něco podobného poznamenal, už když rozbaloval balík na patologii.

„A co tedy bylo na té pásce?“ zeptal se netrpělivě Jonny. Matti zůstal v klidu a rozvážně pokračoval:

„Písek. Malé kamínky. Prach. Potravinový tuk. Kočičí chlupy z černé krátkosrsté kočky.“

„Takže ji pak vsadíme za mříže, pokud ji najdeme,“ poznamenal Jonny.

„To už bude vaše práce,“ usmál se Matti.

„Zajistili jste nějaké stopy v okolí kontejnerů na recyklovatelný odpad?“ zajímal se Tommy.

„Ano. Svazek klíčů patřil Ingele Svenssonové. Našli jsme také hrstku jejích plavých vlasů. Ležely hned vedle koše na odpadky. Na papírové tašce, která se povalovala opodál, byly Ingeliny otisky. Kromě toho jsme našli otisk boty na okraji trávníku nedaleko keřů, kde byl ukrytý koš na smetí. Je nezřetelný, ale je zřejmé, že pochází ze sil-

né sportovní obuvi. I když nevíme, jestli to s naším případem souvisí.“

Technik poděkoval Ireně za poslední zbývající krémový kousek. Koupila jeden i pro komisařku pro případ, že by její schůze skončila dřív. Nejspíš by si nevzala, ale byla by dotčená, kdyby jí nenabídla.

Svědce, která se večer před vraždou s Ingelou setkala ve vchodu domu, byla mladá bledá žena. Na hlavě měla naraženou pletenou fialovou čepici, pod níž vylézaly prameny černých vlasů. Spodní ret a nosní dírky zdobily masivní stříbrné náušnice. Obličej vyjma ostře rudých rtů neměla nalíčený. Ireně připomínala gejšu, ovšem pokud si odmyslela piercing. Oblečená však jako japonská kráska nebyla. Měla na sobě pletenou černou vestu s velkými oky, černé široké kalhoty, světle fialovou pánskou košili a na nohou rozšmajdané sandály. V Ireně se probudila vzpomínka z dětství na hnutí hippies. Možná ho připomínala kytara visící na zdi a skutečnost, že spolu seděly na matraci na zemi. Stolek byl zřejmě vyroben z bedny na přepravu zboží, na které ležela silná skleněná deska. Keramický táč, který žena položila na stolek, měl tmavošedou glazuru, v níž se tu a tam zaskvěly rudé a žluté tečky. V rohu pokoje stála keramická socha v životní velikosti. Hrála všemi možnými odstíny modré barvy. Nedalo se moc dobře poznat, co vlastně představuje.

Mladá žena se jmenovala Ida Bernsthová a příšera v bytě rázem měla své opodstatnění, když Ireně vysvětlila, že studuje keramiku. Při rozhovoru splétala drobné prsty dohromady. Irena v duchu uvažovala, jak je možné, že tak křehké prstíky dokážou zformovat obrovské kusy hlíny. Nebyly tu totiž vidět žádné džbánečky.

„Vypravujte mi, jak to vypadalo ve čtvrtek, když jste se potkala s Ingelou,“ požádala ji Irena.

„Zamkla jsem kolo, stála jsem přesně před vchodem a chtěla do zámku vsunout klíč, když... Ingela otevřela dveře.“

„Řekla něco?“

„Pozdravily jsme se. Poznamenala, že je načase vynést z domu mrtvoly.“

To byla opravdu absurdní poznámka od někoho, kdo jen o několik minut později byl sám zavražděn.

„Tak to řekla?“ zeptala se Irena, „že je načase vynést z domu mrtvoly?“

„Ano. Měla ovšem na mysli ty prázdné lahve. Měla jich plný koš na odpad a ještě papírovou tašku.“

Takže proto měla Ingela s sebou koš u kontejnerů. Všechny prázdné lahve mohly sotva pocházet z předchozí oslavy. Nejspíš je doma měla uskladněné delší dobu. Nebo tolik pila? Nebyla dokonce alkoholička?

„Chovala se normálně?“

„Ano..., smála se. Trochu rozpačitě.“

„Rozpačitě se zasmála? Proč myslíte, že byla rozpačitá?“

„Nejspíš si myslela, že je ostudné mít doma tolik lahví.“

S píchnutím špatného svědomí si Irena vzpomněla na papírové tašky s lahvemi od piva, které stály u ní v prádelně. Krister o nich říkával, že je to jejich penzijní pojištění. Vzhledem k vývoji světové ekonomiky na tom něco mohlo být. I když byl asi nejvyšší čas lahve odnést a získat zpátky zálohu. Ale všechny najednou rozhodně neponese. Vypadala by jako notorik. Možná právě tak se cítila Ingela Svenssonová, když se s Idou setkala ve vchodu.

„Znaly jste se dobře?“

„Ne. Přistěhovala jsem se sem v červenci. Jen jsme se vždycky pozdravily.“

„Neviděla jste nikoho v blízkosti dveří nebo na ulici?“

Ida rozhodně zavrtěla hlavou. „Nikoho jsem nevidě-

la. Hodně jsem o tom přemýšlela, ale na nikoho si nepamatuju.“

„Žádné cizí auto tu nestálo?“

„Neuvažovala jsem o tom. O auta se já nestarám.“

U poslední věty jí v koutku rudých úst zahrál malý úsměv.

Jako obvykle nemohla najít poblíž budovy policie volné místo k zaparkování. Celé nejbližší okolí bylo obrovským stavenišťem. A pochopitelně si nevzala deštník. Přestože od auta ke vchodu běžela, promokla a ve výtahu se třásla zimou. Potřebovala pořádný hrnek horké kávy na zahřátí. Zrychlila krok, aby si před zahájením ranní porady stačila svléknout mokrou bundu a stavit se u automatu pro kávu. Když zahrnula za roh chodby vedoucí k její kanceláři, srazila se s Hannuem Rauhalou.

„Ahoj. Dělej,“ zavolal na ni a pospíchal dál. Než se stačila zeptat proč, uslyšela, jak říká: „Našli ještě jednu.“

Ještě jednu? Další zabalené tělo? Nová vražda. Irena cítila, jak jí mezi kořínky vlasů projel mráz a pokračoval dolů po páteři. To tedy nebyla dobrá zpráva. Mohlo jít o sériového vraha nebo někoho, kdo ho napodoboval. Pokud někoho předchází vražda inspirovala, brzy to zjistí. Zabalení těla byl naprosto speciální způsob a do médií zatím nepustili žádné detaily. S těžkým srdcem a bez kávy vešla do konferenční místnosti.

„Poslední je žena. To jsem ráda, že jsi tu,“ ozvala se ironickým hlasem komisařka.

Irena pokývla ostatním na pozdrav, na šéfku ani nepohlédla. Dnes na ni neměla náladu.

„V 6.32 ráno zavolal roznašeč novin. Našel balík ovinutý stavební fólií, v němž bylo mrtvé tělo. Nejspíš si zkracoval cestu přes Frölundský hřbitov. Takže k nálezu došlo přibližně před hodinou. Irena a Jonny tam okamžitě odjedou a budou udržovat kontakt s Hannuem. Hannu, tvým

úkolem tady bude brát hlášení o nezvěstných. Projdi seznamy z posledních dní. Zatím nevíme, jak dlouho je ta osoba mrtvá. K vraždě mohlo dojít už dříve, možná ještě před vraždou Ingely Svenssonové, a oběť mohla být objevena až nyní.“

Komisařka zabodovala. Co jestli tam to tělo skutečně leželo už delší dobu? Irena se nemohla zbavit nepříjemného pocitu.

Frölundský hřbitov ležel na kopci. Byl relativně malý a místo nálezu bylo vidět na dálku, přestože dosud drobně přišlo. Technici tam rozmístili lampy a v blízkosti parkovalo několik policejních aut s modrým světlem. Hřbitov vypadal hodně opuštěně a zdálo se, že už dlouho není v provozu.

Balík s tělem ležel na starém hrobě, který obklopovaly řídké a neošetřované jehličnaté keře. V průběhu času se vydatné deště a plískanice podepsaly i na nápisu na hrobě. Při troše dobré vůle se dalo vyluštit jméno Johan a rok 1893.

Vrah se pokusil tělo, které jsme našli v sobotu, ukrýt, ale tentokrát se o to nesnažil. Tohle je pozdější vražda, pomyslela si s jistotou Irena. Pokud jde o téhož vraha. Ale soudě podle balíku asi ano. Silná stavební fólie byla pečlivě několikrát obtočena kolem těla a pořádně přelepená širokou hnědou lepicí páskou.

„Uděláme to jako posledně, celý balík odvezeme na soudní medicínu,“ rozhodl Jonny.

Pokaždé člověk mít štěstí nemůže. Naděje, že by se nesečkali s Yvonne Stridnerovou, byla mizivá. I když Irena věděla, že Morten Jensen tam nebude až do středy, stále doufala, že bude sloužit někdo jiný než profesorka. Byla to však právě ona, kdo je v ústavu přijal.

„Další oběť během tří dnů, to opravdu musíte nasadit všechny síly,“ prohlásila a zapíchla oči do Jonnyho.

Vypadalo to, že se nezmůže na odpověď, ale nakonec ze sebe dostal: „Během pěti dnů. Ingela Svenssonová byla zavražděna ve čtvrtek večer, i když jsme ji objevili až v sobotu. Takže to je pět dní—“

Profesorka ho přerušila hlasitým odfrknutím.

„Nic hloupějšího jsem v životě neslyšela. A to už jsem slyšela hodně pitomostí.“

Naštěstí Jonnymu došlo, že by měl mlčet. Nebo nevěděl, co říct. Ireně bylo jedno, jaký měl důvod, hlavně že byl zticha.

„Podívám se na tělo rovnou. Po obědě tu budu mít skupinu chirurgů, kteří praktikují na soudním.“

Poslední věta se ztrácela v klapotu lodiček, když se od nich profesorka rychle vzdalovala. Ta žena opravdu umí chodit na vysokých podpatcích, pomyslela si trochu závistivě Irena. Sama se tomu nikdy nenaučila, neměla důvod, protože naboso měřila 180 centimetrů.

Yvonne Stridnerová se zastavila a pohlédla na své Rolexky posázené diamanty.

Přes rameno na ně zavolala: „Začínám přesně za patnáct minut. Do té doby si musíte nabrat všechny vzorky.“

V témže okamžiku se otevřely venkovní dveře a ve vstupu se objevila promoklá postava. Irena je právě chtěla představit, když profesorka Stridnerová drsně houkla: „Jdeš moc brzy. Kurz začíná až po obědě.“

Matti Berggren vypadal trochu zmateně, ale za okamžik se mile usmál. „Promiňte. Jsem nový a ještě jsem se vám nestačil představit. Já vás znám, ale vy mě ne.“

Několika dlouhými kroky k ní přistoupil a natáhl ruku. Na zemi pod ním se utvořila malá loužička. Čvachtalo mu v botách, nebylo pochyb o tom, že je pořádně promočený. Když mu profesorka podala ruku, tvářila se už přívětivěji.

„Jsem Mattias Berggren, nový kriminální technik.“

Yvonne Stridnerová kapitulovala a usmála se na něho.
„To je milé, že jsou i mezi techniky zdvořilí lidé.“

Matti se stále usmíval a pohlédl na ni hnědýma očima. Když se Stridnerová otočila a kráčela před nimi do pitevny, obrátil se a mrkl na oba policisty.

Procedura s rozlepením balíku byla reprízou sobotní noci. Matti nabral vzorky a uložil je do správných zkumavek a skleniček. I tento balík měl olejovou skvrnu na zadní straně. Když ji Matti zahlédl, rozzářil se. Stridnerová netrpělivě podupávala a snažila se ho popohnat. Ale on se na ni jen usmíval a klidně a systematicky pokračoval.

Obsah se od sobotního balíku přirozeně lišil. Tělo bylo stejně mokré jako to minulé. I teď šlo o ženu, ale s Ingelou Svenssonovou si oběť podobná nebyla. Přes břicho se jí táhla dlouhá jizva, zřejmě už stará. Společný měly obě ženy jen věk a hlubokou fialovou čáru probíhající napříč krkem. I tentokrát vrah použil světle modrou prádelní šňůru, která se hluboce zařízla do měkkých částí krku. Opět byly vidět jen dlouhé konce s oky vzadu. Stridnerová několika kroky přistoupila ke stolu. „Teď si to převezmu.“

Pečlivě studovala tělo od konečků prstů na nohou směrem nahoru, aniž se ho dotkla. Pak šla blíž a pečlivě zkoumala určitá místa, stále jen pohledem. Teprve poté opatrně sáhla na ženiny ztuhlé údy.

„Plně vyvinutý rigor mortis. V noci byla dost zima, kolem sedmi stupňů nad nulou. To proces poněkud zpomalilo, ale domnívám se, že byla zavražděna včera večer.“

„Kdy?“ Jonny si neodepřel otázku.

„Než to budu moct upřesnit, musím provést několik testů. Domnívám se ale, že sotva před šestou hodinou. Přesnější být zatím nemohu.“

„Kdy dostaneme zprávu?“ přitvrdil Jonny.

„Až budu hotová. Takže byste odsud mohli vypadnout,

abych měla klid na práci. Pak mi to půjde jistě rychleji,“ dodala a zamračila se na něho.

Nezbývalo, než se sebrat a odejít. Ale aspoň Matti byl spokojený. Když za nimi zapadly venkovní dveře, znovu řekl: „Našel jsem olej!“

„Skvělé. Sděl to norským naftařům,“ pokusil se o vtip Jonny, ale Matti to nekomentoval.

„Pravděpodobně jde o stejný olej jako na fólii obtočené kolem těla Ingely Svenssonové. Obě skvrny jsou umístěny na zadní straně. Myslím si, že své oběti položí na rozloženou plachtu, umyje je nějakým čisticím prostředkem a potom opláchne vodou. A pak je už jen zatočí a balík zalepí. To je jasné!“

„Jsi realista,“ brblal Jonny.

„Našel jsi na té zadní straně ještě něco dalšího?“ zajímalu Irenu.

„Ano. Pochopitelně písek a kamínky, ale také nějaké kovové špony. Byly v tom oleji na balíku s Ingeliným tělem a teď už jsem věděl, co mám hledat. Zajistil jsem je na fólii i na lepicí pásce.“

„Kromě obvyklého prachu a špíny jsou v tom místě, kde své oběti umývá, na podlaze také kovové špony a olej,“ zopakovala zamýšleně Irena.

„Myslím si, že jde o garáž nebo nějakou dílnu,“ dodal Matti.

Elisabeth Lindbergová, čtyřicet sedm let. Rozvedená, „žila sama. Zdravotní sestra na pohotovosti Sahl-grenské nemocnice. Měla mít noční službu, ale nepřišla. Její šéfka ohlásila, že zmizela. Elisabeth Lindbergová má patrně syna, který studuje v Umeå. V nemocnici mají rezervní klíč k jejímu bytu, takže si tam pro něj zajedeme.“

Hannu Rauhala zmlkl a pohlédl na své kolegy. Irena přikývla.

„Její popis?“ vyštěkla komisařka.

„Sto sedmdesát tři centimetrů vysoká, štíhlá. Krátké rudohnědé vlasy, podélný obličej. Šedomodré oči. Na břicho má jizvu po císařském řezu.“

„To vypadá na tu ženu, kterou jsme viděli ráno. Měla dlouhou jizvu ve spodní části břicha,“ poznamenala Irena.

„Hodně žen rodí císařským řezem. Naše malá sestřička už možná měla všeho dost a odletěla s tajným milencem do Ria de Janeiro,“ namítl Jonny.

„Já si skutečně myslím, že to vypadá na naši oběť ze hřbitova. Ověříme to,“ řekla Irena.

Jonny si těžce povzdechl při představě, že se bude muset znovu vydat do deště.

„Já mohu jít s tebou, pokud to Jonny převezme tady,“ nabídl se Hannu.

Všichni tři se shodli na tom, že je to skvělý nápad. Než Irena a Hannu vyšli z místnosti, zazvonil interní telefon. Byl to Matti. Našel kočičí chlupy i na lepicí pásce druhého

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.